

Nr 278.

Av herr **Andersson** i Boda, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 157, med förslag till lag om ändrad lydelse av 12, 52 och 60 §§ i lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.

Kungl. Maj:t har i proposition nr 157 föreslagit vissa ändringar i lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet i syfte att möjliggöra för väghållningsdistrikt att helt eller delvis övertaga underhållet av indelad väg mot ersättning av vederbörande naturaväghållare.

Rörande motiveringen och lagtexten tillåter jag mig hänvisa till kungl. propositionen.

Kungl. Maj:t har däri bland annat föreslagit, att i de fall där väghållningsdistrikt endast delvis övertager indelad väg, den, som därigenom helt eller delvis befrias från vägunderhåll in natura, i stället skall till vägkassan bidra med penningar i enlighet med av den i IV kap. omnämnda nämnd verkställd uppskattning, varemot i de fall, där distrikt övertager samtliga indelade vägar, det belopp, som utöver tillgängliga medel erfordras för täckande av vägkassans utgifter, uttages lika av samtliga vägfyrkar.

Ett sådant särskiljande av grunderna för sättet att gottgöra vägkassan för övertagande av naturavägunderhållet av indelade vägar, antingen vägkassan helt eller delvis övertager sådant underhåll, är icke alltid av behovet påkallat och lägger till och med hinder i vägen för all den utjämning av väghållningsbördan, som kan vara möjlig på grund av ett sådant övertagande.

Det synes mig kunna ifrågasättas, huruvida det icke varit lämpligare, att även i de fall, där väghållningsdistrikt endast delvis övertager indelad väg, den naturaväghållare, som därigenom helt befrias från naturavägunderhåll, i ersättning därför ävensom för sin andel i vägkassans övriga utgifter finge erlägga vägskatt till samma belopp, som icke naturaväghållare.

Statsbidraget skulle i ty fall ingå till vägkassan.

Det är ju, som också påpekats i kungl. propositionen, för närvarande betydande ojämnheter i väghållningsbesvärets fördelning emellan väghållarne in natura, och dessa framträda givetvis kraftigare ju längre tid, som förflutit från vägdelningen, beroende på ändring i fastighetsvärdena, ändrade trafikförhållanden m. m. Den ojämnhet, som uppstått på grund av ändrade trafikförhållanden kan givetvis, även i det fall att vägkassan endast delvis övertager indelad väg, utjämnas på av Kungl. Maj:ts föreslaget sätt för ersättnings utgående, men icke den ojämnhet, som uppstått på grund av propositionsvis ändrade fastighetsvärden.

Dessutom skulle det vålla vederbörande debiteringsförrättare betydande svårigheter att verkställa debitering av den ersättning, som skulle ingå till vägkassan enligt de grunder som föreslagits i kungl. propositionen i de fall, där vägkassan endast delvis övertager underhållet av indelad väg, synnerligast om vägdelning skett för lång tid tillbaka. Debiteringsförrättaren har ingenting annat att tillgå, än det på grund av vägdelningen av särskilda nämnden upprättade instrument över verkställd uppskattning av kostnaden av naturavägunderhållet. Fastigheter ha bytt ägare, delats i flera lotter o. s. v., allt faktorer som försvåra debiteringen.

Med av mig förordad sätt för ersättnings utgående för av vägkassan övertaget indelat vägunderhåll, även i det fall att vägkassan endast delvis övertager sådant underhåll, vinnes också den fördelen, att i den mån allt flera vägsträckor övertagas av vägkassan, kostnaden för väghållningsbesväret automatiskt utjämnas såväl emellan allt flera naturaväghållare som emellan samtliga väghållningsskyldiga.

På grund av vad jag här anført, får jag hemställa,

att riksdagen med ändring av Kungl. Maj:ts proposition i förevarande hänseende måtte besluta sådan ändring i lag angående väghållningsbesvärets utgörande på landet att, i det fall väghållningsdistrikt övertager underhållet av endast viss indelad vägsträcka, den naturaväghållare, som därigenom helt befrias från naturavägunderhåll, finge i ersättning därför ävensom för sin andel i vägdistriktets övriga utgifter erlægga vägskatt till samma belopp som icke naturaväghållare och sålunda likställas med dessa, samt

att vederbörande utskott måtte utforma erforderlig ändring i lagtexten.

Stockholm den 15 mars 1921.

H. Andersson, Boda.